

γασίας Ναπολέον ήταν ξηραινετικά νευρικός. Καταλαμβανόταν από πραγματικό πυρετό. Είχε όμως, καμιά φορά, και εθιμικές στιγμές...

Ο ποιητής Μπελλίμ ήταν γραμματέας του Υπουργού των Στρατιωτικών Κλάσιν, και έπληγαινε καμιά φορά στον Κεραμεικό να λάβη τις διαταγές του Αυτοκράτορος. Ο Ναπολέον του τις υπηγόρευε, κατά τη συνήθειά του, έχοντας άφιξη ανοικτή πάνω στο τραπέζι την ταμπάκερα του. Κάποτε, μιιά στιγμή που ο Αυτοκράτορας του είχε γυρίσει την πλάτη, ο Μπελλίμ βρούτηξε το χέρι άστραπιαώς στην ταμπάκερα και πήρε μιιά πρέζα ταμπάκο. Ο Ναπολέον τον είδε μές στον μεγάλο καθρέφτη, έγύρισε άπότομα και πέρνοντας την ταμπάκερα την έστεινε στον έμβρόντητο και τρέμοντα γραμματέα, λέγοντάς του:

— Κρατήστε την... Είνε πολύ μικρή και για τους δύο μας!... Και εάν να μίν είχε συμβεί τίποτε, εξακολουθούσε να ύπαγορεύει...

Αφού τελείωνε την πρωινή του εργασία, Ναπολέον πήγαινε να έπισκεφθή την Αυτοκράτειρα, σιγοτραγουδώντας διάφορα λαϊκά τραγουδάκια μέ... τρομερές παραφωνίες.

Ο μέγας αυτός στρατηγός δεν είχε διόλου... μουσικό αυτί!

Πρός το ύπηρετικό προσωπικό των Άνακτόρων έφέρτεο πάντοτε με μεγάλη ευγένεια. Όταν του προσέφεραν κάτι, δεν λημονούσε ποτέ να εύχαριστήση. Τους θαλαμηπόλους δεν τους καλοΐσε παρά με τη λέξη «Κύριε...». Όταν περνούσε άπ έμπρός τους, δεν παρέλιπε ποτέ να τους άνταποδώση τόν χειρισμό τους. Τους μιλούσε δε πάντοτε προσηγέστατα και με πολλή καλοσύνη. Στους έννοουμένους του μιλούσε πάντοτε στον ένικό, όταν όμως δυηρηστέο μαζί τους τους μιλούσε σε πληθυντικό. Έπίσης όταν τραβούσε κανενός το αυτί, αυτό ήταν σημειο ιδιαιτερας έννοίας.

Την αυτοκράτειρα την εύρισκε συνήθως στο δωμάτιο της τουαλέτας της, την ώρα που έντυνόταν. Έμεινε τότε κοντά της για να της «κρατήση συντροφιά» έως ότου ντυθή. Δεν έννοούσε όμως να μείνη ήσυχος. Διαρκώς την πείραζε και την ταμπουσε στο λαμίο και στο μάγουλο. Μόλις την έβλεπε να θυμώνη την έπερνε με όρημ στην άγκαλιά του, την φιλούσε και... συμπρωινόντουσαν έτσι... Άρέσως τότε γύρισε στις κυρίες της τιμής κι άρχισε να τους λέη διάφορα άδικα πειράγματα. Συχνά αυτές θυμόταν και του άπαντούσαν πι-καρισμένα. Τότε αυτός έσκαγε στα γέλια, και ξανάρχιζε τα πειράγματα, με περισσότερη όρεξη άπό πριν.

Στο φαγητό του, ο Ναπολέον ήταν λιτότατος. Τα φαγητά που τρώεμυσε ήταν: τα αυγά εμπάτια, η σαλάτα φασόλια, και το τυρί της παρμεζάνας! Για το δείπνο του —που του σερβιριζόταν στις 6 άκριβως— δεν έννοούσε να χασομερήση περισσότερο άπό δώδεκα λεπτά της ώρας άκριβως! Μόλις περνούσαν τα δώδεκα αυτά λεπτά, ο Ναπολέον σηκωνόταν άπό το τραπέζι, άφίνοντας την Αυτοκράτειρα και τους άλλους συνδαιτυμόνας να τελειώσουν με την ήσυχία τους το φαγητό τους.

Το πρόγεμά του διαρκούσε μόλις 8 λεπτά! Του το σερβίραν στις 9 1/2, πάνω σ' ένα τραπέζακι, χωρίς πετσέτα. Κατά τη διάρκεια των 8 αυτών λεπτών έδέχετο διάφορες προσωπικότητες της έποχής, τούτο δε έθεωρείτο ως μείσθη τιμή. Με τους άξιωματικούς του Στρατιωτικού του Οίκου, που τον σερβίραν, συζητούσε φιλικώτατα. Για κάθε φαί που του φέρναν, ρωτούσε:

- Άπό πού το έφώνισαν;... Πόσο έστοίχισε;...
- Και άφου του άπαντούσαν, συχνά έλεγε:
- Όταν ήμουν άνδυπολοχαγός ή ζωή ήταν πιό φθηνή... Δε θέλω να ξοδεύω περισσότερο άπό τους άλλους... "Γσ. Α.

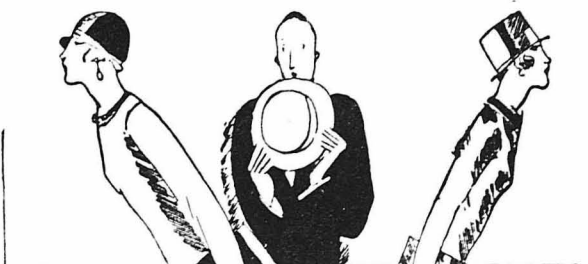
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

Ο Νικων Άχιλλεύς

Ο «Νικων Άχιλλεύς» είναι το άγαλμα με το όποιο ηθέλησε ο Κάιζερ ν' άντικαταστήση το φράσιον άγαλμα του θνήσκοντος Άχιλλεύς που έδρισκετο στο Άχιλλειον. Το άγαλμα έκελνο το είχε τοποθετήσει στην Κέρκυρα στο περικαλές άνάκτορό της ή ρωμανική όσον και άτυχης αυτοκράτειρα της Άυστρίας Έλισαβετ. Άλλ' ο Κάιζερ όταν άγόρασε το Άχιλλειον δεν ήθελε να βλέπη γύρω του μελαγχολικές εικόνες και παρηγγείλε σ' ένα διάσημο Βερολινέζο γλύπτην το κολοσσιαιον πραγματικώς άγαλμα του Όμηρικού ήρωος, όχι όμως σε στάσιον θνήσκοντος, άλλα θραιμβειόντος νικητού. Ίδιαιτερον χαρακτηριστικόν είναι ότι ο γλύπτης έδωκε στη μορφή του Άχιλλεύς την φυσιογνωμία του Γουλιέλμου του Έκλέκτορος, ενός άπό τους θεμελιωτάς του οίκου Χοεντσόλερν.

Ένας παπαγάλος που θα δώση... συναυλία

Στη Νεάπολι της Ίταλιας ο παπαγάλος του μηχανικού Τζοβάνι Μορέττο τραγουδεί ένκρινός άπ' άρχης μέχρις τέλους τον φασιστικό ύμνο. Όταν μάλιστα ο άφεντικός του τον συνοδεύει με το βιολί και ή κυρία του με το πιάνο δεν κάνει ούτε το παραμικρό φασισάρισμα. Ο κύριός του σκέπτεται να έκμεταλλευθή τό... τάλαντον του καλλιτέχνη παπαγάλου του και να δώση σειρά συναυλιών ένώπιον του κοινού. Μεταφρ. J. W. Chasseaud

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΒΕΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΟΥΛΑΣ ΜΟΥ

Του G. Crabbe

Η βέρα της μαννούλας μου φραγώθηκε με τον καιρό, μα όσο κι αν φραγώθηκε, μάλαμα είνε καθαρό. Έγγρασε με τους καιμούς ή μάνα μου ή καιμένη, μα ή άγάπη για τον γέμο της ως τώρα να μένει.

ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΚΛΑΜΑΤΑ

Του Sir William Jones

Γυμνό τον στα γόνατα της μάνας τον γρομένο, έσύ, πογγένητο, θηγές ούά—ούά καιμένο, και οι δικοί σου γέμο σου οέ βλέπον και γελούν. Αν γίνης άνθρωπος καλός, άγαπημίος θα γερής! Άπό τον ύπνο της ζωής στον άλλον ύπνο σαν περτά: οθ θα γέλας γλυκά—γλυκά κι ο φίλος θα θρησάει.

(Άπό το Άγγλικόν) Μεταφράσεις Δ. Στάη

ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΟΧΤΩΒΡΗ

Του Φρανσουά Κοπέ

Πέρτουν την ώρα αυτή την πρωινή που ξάρτον κοκκινίζει ο ήλιος πέρα τα φύλλα μες στη χιονοπρωγή άνάρα οτ' άγοροτόσημα του άγρου.

Το πέσιμο είν' άσφο άπό τα κλαδιά και σαν τους όρνον βλέμμι άπέλειπαινε δούανε θωσώ, βελανιδιά, στα φύλλα σου τα κοκκινωδάμια.

Τα κίτρινα τα φύλλα τα στεγνά άπ' τα κλωτάρα πέφτουν τα γυμνά και θλίψη το χιόσπασο σκορπίζει.

Την πλάση φως ξανθό ποτίζει, να! Και στον άέρα λές πως άρχιτά το ρόδινο χροσάφι να χιονίη.

NOX

Του Δεκόντ ντε Διλ

Στην πράσινη βοιωπλαγιά τ' άγέρι χαιτερίζει τα φροντωμένα τα κλαριά που άνάλαστροι λυγίζει, άποκομηθήκη άλαλο μες στη όρσοα τ' άρδου και κάποιο άσπερι τον άσφο της θάλασσας χριτέσει.

Πάνω σ' άπάτητες κορφές και γέμο άπ' το λαγκάθι του άγρου φνόμα ησοχο σβίνει άπαλά το ρόδι, τ' άσφο φερτάρι άπό ψηλά τα μαύρα φύλλα λούζει και σ' ένα δέντρο πένθημα μιιά κοινωδάμια ακούζει.

Άλλά μακριά στην άμμοισιά το κίμα αναγαλλιάζει άπέλειπαινε μιιά φωνή στο δάσο άναστενάζει κι' ο άγρος φέρνει άκοιραστος πάνω στα όργανα άνάι άπό το δάσο στεγαμιοίς, τρωσινιά άπ' τ' άσρογιάλι.

Άγιες φωνές, χαρομια τραγοιδία πρι όρισιτή, λόγια πρωτάκουστα της γής και τοφ σφρασο, άσπύη: τ' άστέρια τα ρωτήστε με τη λαμπή θωσά τους αν είναι στέρια άπόκριση τα φτάστε κοιτά τους.

Φωνές τού κοσμου, θάλασσε και δάση άγαπημένα, στις πικραμένες μου μέγες οέ μένα, έδιώξατε τον πόνο μου για πάντα άπό κοιτά μου και τραγοιδάτε όλημεις αλώνα στην καρδιά μου.

Μεταφράσεις Γ. Κοτζιούλα

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σώματα και τεύχη των Γαλλικών περιοδικών «Nouvelle» Revue Française», «Mercure de France», «Ecrits Nouveaux» και όποιοιδήποτε άλλον φιλελογικόν περιοδικόν. Αγοράζονται επίσης έργα της παλαιότερας και συγχρόνου Γαλλικής φιλολογίας. Πληροφορίες στα γραφεία μας.